

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2021-993

25.10.2021

Gjensidige Forsikring ASA

Motorvogn

Regresskrav etter skade på gjerde – fal. §§ 4-14 og 8-5, 2. ledd, bal. § 12, skl. § 5-2.

Selskapet erkjente ansvar for skade på et gjerde påført av klagers bil og krevde regress av klager for reparasjonskostnadene. Klager avviste kravet da hun hevdet hun ikke var fører av bilen da uhellet inntraff og fordi hun i tingretten kun var dømt for å ha kjørt i ruspåvirket tilstand da hun flyttet bilen etter uhellet. Selskapet hevdet prinsipalt at seksmånedersfristen for å klage saken til Finansklagenemnda var oversittet, jf. forsikringsavtaleloven § 8-5, 2. ledd. Selskapet anså det videre for overveiende sannsynlig at klager var fører av bilen da uhellet inntraff, og at hun hadde opptrådt både grovt uaktsomt og forsettlig. Nemnda kom til at selskapet ikke kunne påberope oversittelse av seksmånedersfristen i fal. § 8-5, men at regresskravet var fremsatt uten ugrunnet opphold, samt at det var grunnlag for 100 % regress som følge av grov uaktsomhet.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 38 060

Saksfremstilling

Saken gjelder spørsmål om selskapet kan kreve regress av klager med 100 % av selskapets utlegg til reparasjon av skader på et gjerde påført ved et biluhell klagers bil var involvert i 29.12.18.

Selskapet mottok en ansvarsforespørsel fra egen ansvarsavdeling 21.1.19 på bakgrunn av krav fra eier av gjerde.

I skaderapport opprettet 3.1.19 av Polygon fremgikk det at skaden var på et 55 år gammelt gjerde av stål og netting på 36 meter, og at årsaken var påkjørsel på grunn av promillekjøring.

Vedrørende reparasjonsbehov sto det i rapporten at det var påbegynt å sette opp en liten del av gjerde i treverk, at denne biten ikke var berørt, og at skadelidte ønsket nytt gjerde i samme stil.

Selskapet anmodet klager om å sende inn en skademelding og det anmodet 13.2.19 politiet om utlån av politidokumenter. Selskapet mottok skademeldingen fra klager 4.4.19 sammen med en skisse av hendelsen. I skademeldingen var fører ved ulykken oppgitt å være en bekjent av klager (heretter kalt P.E.), og det er opplyst at det oppsto "*Skader på gjerde mot bolighus + et tre som stod inntil gjerdet*" samt at årsaken til uhellet var at "*Fikk gassoppheng, gikk deretter i skrens.*"

Samme dato sendte selskapet klager en melding om at det hadde mottatt opplysninger om at skaden kunne skyldes promillekjøring, og det ba klager kommentere det. Klager opplyste 13.5.19 følgende til selskapet:

Det er riktig at det er lagt ned påstand om promillekjøring. Denne omhandler dog ikke selve uhellet, ei heller føreren da dette skjedde, men at jeg selv skal ha flyttet bilen i etterkant av uhellet. Jeg har vært inne til avhør kun 1 gang i forbindelse med saken. Dette var i mars, og det var også først under dette avhøret at jeg ble klar over påstanden om promillekjøring. Jeg stiller meg uforstående til påstanden som er nedlagt, og fulgte derfor heller ikke politiets anmodning om å skrive under på en tilståelse for å få en tilståelsesdom. [...] Hva som skjer videre vet jeg derfor ikke. Bilfører var inne til avhør en ukes tid etter at uhellet skjedde.

Samme dag skrev selskapet til klager at det vil komme tilbake til saken når det hadde mottatt politidokumentene, og det ba om å få tilsendt kontaktinformasjon til bilfører. Klager informerte selskapet 20.11.19 om at saken var avgjort og hevdet at det ikke var snakk om promillekjøring hos sjåfør da uhellet skjedde.

Selskapet mottok politidokumentene 26.2.20. etter purringer 21.11.19 og 9.1.20.

I politirapport fremgår det at politiet fikk melding fra skadelidte kl. 06.02 om at en bil hadde kjørt inn i gjerde, at han hadde våket av et smell, hørt ei dør som gikk igjen, at det lå igjen ei sprit flaske på stedet, men at han ikke så noen personer. Da en politipatrulje kjørte til stedet kl. 06.15 var det ingen personer på stedet, og patruljen kjørte derfor mot klagers bopel da bilen var registrert på klager. En ny politipatrulje var så på stedet kl. 06.32 og la da merke til at det var lys på bilen. Idet patruljen skulle til å stanse, kjørte bilen fra stedet. Patruljen kjørte da etter og fikk stanset bilen etter ca. 100 meter. Av politirapporten fremgår det at klager var fører, at klager blåste i alkometeret, og at det ga utslag.

I politiavhør 18.3.19 forklarte klager at hun husket lite av den aktuelle kvelden. Klager opplyste at det var P.E. som lånte bilen, som hadde krasjet i gjerdet, og at han skal ha sagt at han hadde meldt fra om det til politiet. Klager forklarte for øvrig at hun var på utesteder sammen med en venninne, og at hun gikk fra full til overstadig beruset, og at hun ikke husker når hun dro fra det siste utestedet. Klager hadde da fått beskjed om at P.E. hadde krasjet bilen, men hun vet ikke hvem som fortalte henne det. Da politiet gjorde klager kjent med at det hadde stanset henne i bilen etter at hun hadde kjørt 100 meter, svarte klager at hun ikke husket det. Politiet skal også ha gjort klager kjent med at det ikke hadde fått noen opplysninger av P.E. om at det var han som kjørte inn i gjerdet. Til det svarte klager at hun ikke forsto hvorfor han skulle lyve om det.

I dom fra tingretten 27.8.19 fremgår det at klager var tiltalt for kjøring i påvirket tilstand, at hun ikke erkjente straffeskyld, og at hun ikke husket så mye fra den aktuelle kvelden. For retten vitnet én av politibetjentene som kom tilstede ca. kl. 06.32. Politibetjenten forklarte for retten at klager kom ut av bilen fra førersiden og fremsto som synlig beruset og luktet kraftig av alkohol. Det fremgår av rettsboken at retten la til grunn som bevist utover enhver rimelig og fornuftig tvil at klager hadde ført motorvogn når hun var påvirket av alkohol, og at både subjektive og objektive vilkår for straff var oppfylt. Retten la til grunn at klager hadde en alkoholkonsentrasjon i blodet som tilsvarte en promille på 1,42. Klager ble dømt for overtredelse av vegtrafikkloven § 31, jf. § 22 første ledd, til fengsel i 21 dager samt en bot på kr 28 000. Klager ble fradømt retten til å føre førekortpliktig motorvogn for en periode på to år.

I regresskravet 8.4.20 til klager viste selskapet til at politidokumentene ikke tilsa at noen andre hadde kjørt bilen på skadetidspunktet, og at det fremgikk av opplysningene der at klager hadde en påvirkning tilsvarende en promille på 1,4. Selskapet opplyste at det var en grov uaktsom handling å kjøre i påvirket tilstand, og at det med hjemmel i bal. § 12 krevde regress med hele skadebeløpet på kr 83 763. Vedrørende klagemulighetene skrev selskapet at klager innen seks måneder fra avslaget bl.a. kunne klage til selskapets saksbehandler, dets kundeombud eller til Finansklagenemnda, at hun selv valgte hvem hun ville klage til, samt at hun ville få raskeste og enklest saksbehandling om hun tok kontakt med de som jobbet i avdelingen og som hadde behandlet saken.

I melding til klager 11.5.20 skrev selskapet bl.a. at det kunne ordne med en nedbetalingsplan.

Klager tilskrev selskapet 15.5.20 og viste til at hun i brev av 23.4.20 hadde anmodet om en oppstilling av kravet, og hun ba om en detaljert kostnadsoversikt som viste de reelle utgiftene for skadeutbedring med spesifiserte beløp for materialkostnader, utført arbeid, tidsbruk, samt evt.

kontantoppgjør. Klager viste til at hun ikke var ansvarlig for en standardheving, samt at hun selv ville innhente tilbud vedrørende gjerdet. Klager presiserte også at hun ikke var enig i selskapets avgjørelse om at hun var ansvarlig i saken.

Selskapet svarte 20.5.20 at takstrapporten var den dokumentasjonen selskapet hadde, at totale utlegg for skadene var kr 83 763, og at klager måtte kontakte P. direkte dersom hun ønsket ytterligere oppstilling av kravet.

Klager henvendte seg på nytt til selskapet 24.6.20 og opplyste at hun hadde fått beskjed fra P. 10.6.20 om at det ikke kunne frigi informasjon fordi det var selskapets eiendom, og at klager måtte kontakte selskapet. Klager ba derfor selskapet på nytt fremlegge dokumentasjon på beløpet i regresskravet, og hun påpekte at summen ikke kunne overstige kostnadene med å sette opp et gjerde i tilsvarende stand og av samme type som det opprinnelige. Klager viste for øvrig til at det ikke dreide seg om promillekjøring, og når det gjaldt årsaken, bemerket hun at selskapet ikke hadde foretatt tekniske undersøkelser av bilen. Klager hevdet at kravene for regress i bal. § 12 bokstav a, b eller c ikke var oppfylt.

Klager skrev til selskapet 27.10.20 og ba på ny om dokumentasjonen for regresskravet. Hun opplyste at hun hadde mottatt flere inkassokrav til tross for at kravet var bestridt, og at hun ville ta saken videre dersom hun ikke mottok svar innen 14 dager.

Klager fikk 29.10.20 sendt fra selskapet en spesifisert kalkyle fra P. Klager skrev samme dag til selskapet at hun avventet dokumentasjon for grunnlaget for regresskravet.

Selskapet sendt klager 1.12.20 regresskravet på nytt samtidig som det opplyste om hennes klagemuligheter, og at det hadde mottatt informasjon om at dom for promillekjøring ikke var påklaget.

Klager opplyste 2.12.20 til selskapet at det var riktig at dommen ikke var påklaget, men at den ikke gjaldt promillekjøring da uhellet fant sted, da det kunne avkreftes av både sjåfør og andre uavhengige vitner.

Selskapet fastholdt regresskravet 8.12.20 da det vurdert at det var sannsynlighetsovervekt for at klager var fører av bilen da uhellet skjedde. Selskapet påpekte at dommen gjaldt kjøring i ruset tilstand, at dets opplysninger ikke tilsa at det var andre som hadde vært fører av bilen, at klager var på stedet rett etter uhellet og kjørte bilen videre, og at hun ikke overfor politiet hadde benektet at hun kjørte bilen, men at hun ikke husket hendelsen. Selskapet viste for øvrig til klagemulighetene oppgitt i brevet av 8.4.20 som ikke var benyttet, og at det valgte å utvide fristen med en måned fra 8.12.20.

Klager tilskrev selskapet 4.1.21 og påpekte bl.a. følgende:

At det ikke finnes bevis for at andre enn jeg førte bilen da uhellet skjedde, er ikke riktig. Dette ble avklart allerede samme dag, hvor sjåfør selv kontaktet politiet og redegjorde for uhellet, samt årsaken til dette. Han var også i avhør umiddelbart over nyttår. Dette mener jeg var torsdag 3.januar. At politiet ikke kunne finne igjen dokumentene på dette da jeg var i avhør i mars, antar jeg også kommer fram av dokumentene. Det skal i alle fall finnes på stemmeopptak. Politiet tok også bilde av sms på min mobil i forbindelse med dette. Jeg har også vitner som kan bekrefte at jeg var sammen med dem, og hadde vært sammen med dem hele kvelden da jeg fikk beskjed om at bilen hadde vært med i en kollisjon.

Det er heller ikke riktig at jeg var på stedet rett etter at uhellet skjedde. Dette skal også fremgå av politiets dokumenter. Politiet har gitt meg ulike forklaringer av hendelsesforløpet i avhør og i retten. Det fremkommer likevel i begge forklaringene at bilen var forlatt da De ankom stedet første gang. Dette framkommer også i politiets egen twitter melding samme morgen. Dette sammenfaller altså med både min og sjåfør sin forklaring, og må derfor anses å være av vesentlig betydning.

I melding til klager 5.1.21 skrev selskapet at det ikke kunne se at klager hadde kommet med nye momenter i saken.

Klager sendte 16.2.21 klage til Finansklagenemnda.

Etter at klager innsendte klage, sendte selskapet henne 9.3.21 et korrigert regresskrav og skrev at det hadde skjedd en feil. Selskapet skrev at etter ny gjennomgang av saken og undersøkelser med selskapets bygningsavdeling, så kunne gjerde bli satt tilbake til samme stand som før skaden for kr 38 060 inkl. mva. Selskapet krevde derfor regress med dette beløpet.

Klager har i det vesentlige anført at hun er dømt for å i beruset tilstand ha forsøkt å flytte bilen etter et uhell 29.12.18, og at det ble avklart samme dag at hun ikke kjørte bilen da uhellet skjedde.

Klager opplyser at hun dro til stedet da hun fikk beskjed om at bilen hadde kjørt ut, og at hendelsen ikke har fått følger for ham som kjørte den, noe hun mener er riktig da han ikke kan klandres. Klager viser til at bilfører kjenner på skyld fordi han ødela bilen og forårsaket hendelsesforløpet i etterkant, mens klager føler skyld fordi hun lånte ham bilen siden årsaken til uhellet var gassoppheng. Klager opplyser at det ikke er funnet entydige skader eller feil på bilen, men at det ble funnet en brist i braketten som vakuumklokka til cruisekontrollen står i. Klager bemerker at hverken politi eller forsikringsselskap har bedt om at bilen blir undersøkt.

Vedrørende kravets størrelse, viser klager til at gjerde var over 50 år gammelt av typen stålramme og flettet ståltråd, at det bar preg av korrosjon og hadde skader fra før. Selv om selskapet, etter at klage ble sendt Finansklagenemnda, reduserte regresskravet til kr 38 060, så mener klager kravet fortsatt er for høyt med tanke på gjerdets tilstand og alder. Klager mener imidlertid at det ikke er grunnlag for å kreve regress uansett beløp, da hun ikke var fører av bilen da uhellet skjedde.

Vedrørende hendelsesforløpet opplyser klager at P.E. tok kontakt på ettermiddagen og fikk låne bilen hennes, og at hun selv dro på utested, bl.a. en MC-klubb, hvor hun drakk vodka/sprite. Hun husker alt frem til ca. kl. 3 og 4. Hun dro tilbake til MC-klubben kl. 10 om morgenen for å hente sin telefon og ble da fortalt at hun hadde dratt fra MC-klubben da hun fikk høre at P.E. hadde krasjet bilen. Klager hevder at P.E. skal ha opplyst at han fikk gassoppheng og mistet kontrollen over bilen, at han skal ha ringt politivakta og i tillegg vært inne til avhør 3.1.19.

Klager opplyser at hun håpet det var tatt blodprøve av henne, idet hun kunne ha fått i seg noe annet enn alkohol, og hun viser til at det i september 2020 var en artikkel i lokalavisen om at flere kvinner hadde blitt dopet ned på utesteder, herunder i løpet av romjulen 2018. Klager påpeker at tingretten dømte henne for å ha flyttet bilen ca. 100 meter etter at den krasjet, men at det ikke fremkommer av dommen at det hadde vært en annen politipatrulje ved ulykkesstedet først, og at denne patruljen hadde dratt hjem til henne etter å ha søkt opp bilens eier.

Klager opplyser at hun ikke fikk levert skademeldingen før 4.4.19 fordi det var mye som var uklart vedrørende bl.a. forløpet til hendelsen og årsaken til gassoppheng på bilen. Klager ventet også på avklaring fra politiet og var ikke klar over at forholdet var anmeldt av eier av gjerdet. Klager viser til at selskapet mottok politidokumentene først seks måneder etter at saken ble ført for retten. Klager mener det handler om trenering og forsøk på å stille henne i et dårlig lys, og hun viser også til at selskapet brukte over seks måneder på å fremskaffe dokumentasjonen hun etterspurte 23.4.20.

Klager viser videre til at hun har fått bekreftet av flere av dem som var til stede at hun ikke forlot MC-klubben før hun fikk høre at uhellet hadde skjedd. Videre hevder hun at det ikke stemmer at hun i politiavhør ble fortalt at P.E. ikke hadde opplyst at det var han som kjørte bilen da uhellet skjedde. Klager hevder hun kun fikk beskjed om at politiet ikke kunne finne at det var registrert

avhør av ham. Klager hevder P.E. skal ha fortalt at han meldte fra til politivakt 29.12.18, var inne til avhør 3.1.19 og i tillegg gjennomførte et avhør på telefon i slutten av mars 2019.

Klager viser til at det i selskapets brev av 8.4.20 sto at det var en klagefrist på seks måneder, at hun bl.a. kunne klage til saksbehandler, selskapets kundeombud og Finansklagenemnda, samt at hun selv kunne velge hvem hun ønsket å klage til. Klager ba selskapet om mer dokumentasjon da hun ikke var enig i kravet, og hun mener hun hadde all grunn til å tro at klagefristen var overholdt. Hun mottok dokumentasjonen hun hadde etterlyst fra selskapet først 29.10.20, og hun mener derfor at klagefristen ikke kan regnes fra før det.

Selskapet har i det vesentlige anført at klagefristen er oversittet. Selskapet viser til at det opplyste i regresskravet av 8.4.20 at klager måtte klage innen seks måneder. Selskapet opplyser at hun ba selskapet 24.4.20 om dokumentasjon for kravet, og at dette ble sendt henne 11.5.20. Selskapet viser til at klager på ny tok kontakt i juni og i oktober 2020, og at hun i oktober fikk oversendt fullstendig kalkyle for motpartens krav. Da klager kontaktet selskapet i desember 2020, utvidet selskapet klagefristen med en måned fra 8.12.20. Idet klager først sendte klage til Finansklagenemnda 16.2.21, mener selskapet hun ikke bare oversatt fristen, som i utgangspunktet var seks måneder fra 8.4.20, men at hun heller ikke overholdt den forlengede klagefristen som utløp 8.1.21.

Ut fra politirapporten samt politiets og selskapets egne vurderinger, så mener selskapet det er overveiende sannsynlig at klager var fører av bilen da uhellet skjedde. Selskapet viser til at hun på dette tidspunktet var påvirket av alkohol, og at det ikke finnes overveiende bevis for klagers påstander om at det var en annen fører av bilen. Selskapet påpeker at det ikke kan se av politidokumentene at det er foretatt avhør av vedkommende, eller at det er kommet inn melding til politiet om at det var noen andre enn klager som var fører. Selskapet viser i tillegg til at klager var fører av bilen da hun ble stoppet av politiet, og at hun i avhørene husker lite fra den aktuelle kvelden.

Selskapet viser til at det mottok politidokumentene i februar 2020, og at det sendte avgjørelsen om regress til klager i april 2020. Selskapet opplyser videre at det kontaktet politiet på telefon 7.4.21 for å høre hvorfor det ikke var tatt avhør av P.E. og fikk da oppgitt at politiet mente det ikke var sannsynlig at han kjørte bilen da uhellet skjedde.

Med bakgrunn i disse opplysningene mener selskapet det er tilstrekkelig sannsynliggjort at det var klager som kjørte bilen på skadetidspunktet. Det at politiet ikke har siktet og dømt klager for å ha ødelagt skadelidtes eiendom, får ikke følger for selskapets vurdering, da den strafferettslige vurderingen er en annen enn den vurdering forsikringsselskapet tar. Selskapet hevder at det er både grovt uaktsomt og forsettlig å kjøre med promille, slik at det kan kreve regress for utlegg, jf. bal. § 12. Selskapet viser for øvrig til at regresskravet er kraftig redusert, fra kr 83 763 til kr 38 060, etter gjennomgang av saken med selskapets bygningsavdeling.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om selskapet kan kreve regress av klager med 100 % av sitt utlegg til skader på et gjerde etter biluhellet 29.12.18.

Nemnda slutter seg her til sekretariatets vurdering:

Vedrørende erstatningen selskapet har betalt i anledning skadene på gjerde, så er disse utbetalingene foretatt av selskapet på bakgrunn av din bilansvarsforsikring i selskapet, jf. bal. § 4. Det følger av bal. § 12 at selskapet på bestemte vilkår kan kreve regress fra deg for de utleggene det har hatt i denne forbindelse. Det som i denne forbindelse må vurderes er om du kjørte i påvirket tilstand, om du opptrådte grovt uaktsomt eller forsettlig og om ruspåvirkning var årsak til uhellet. Dette vil vi komme tilbake til nedenfor.

1. Spørsmål om oversittet klagefrist

Selskapet har primært anført at din klage må avslås fordi du har oversittet en klagefrist som det hevder utløp 8.1.21, idet du først sendte klage til Finansklagenemnda 16.2.21. Selskapet har i den forbindelse vist til en klagefrist på seks måneder som det opplyste deg om i forbindelse med regresskravet det sendte deg 8.4.20 og som det senere forlenget i desember 2020 til 8.1.21. Sekretariatet antar at bakgrunnen for selskapets anførsel om en klagefrist på seks måneder er bestemmelsen i forsikringsavtalelovens § 8-5, 2. ledd hvor det står at "Avslår selskapet et krav om erstatning helt eller delvis, mister sikrede retten til erstatning dersom ikke sak er anlagt eller nemndbehandling krevd etter § 20-1 (...) innen seks måneder etter at sikrede fikk skriftlig melding om avslaget."

Sekretariatet gjør oppmerksom på at siden det som her påklages er et regresskrav fra selskapet og ikke et avslag fra selskapet om krav om erstatning, så er det sekretariatet vurdering at denne seksmåneders fristen i fal. § 8-5, 2. ledd ikke kommer til anvendelse. Sekretariatet mener derfor at det ikke er grunnlag for å avslå klagen som følge av oversittet klagefrist.

2. Vedr. reklamasjonsfristen i fal. § 4-14

Det neste som må vurderes er om varslingsregelen i fal. § 4-14 kommer til anvendelse i anledning selskapets regresskrav.

Finansklagenemnda har i flere saker lagt til grunn at denne bestemmelsen også gjelder regresskrav etter bal. § 12, jf. eksempelvis FinKN 2017-791 og 2020-33. I sistnevnte sak uttalte nemnda at:

Fal. § 4-14 gjelder avslag etter reglene i fal. kap. 4 og har ingen henvisning til bal. Bal. har på sin side i § 19 en generell henvisning til fal., og denne henvisningen har i nemndspraksis gitt grunnlag for analogisk anvendelse av fal. § 4-14 på regresskrav etter bal. § 12, jf. oppsummeringen i AKN-2167. Mange av disse sakene er imidlertid avgjort under dissens, og nemndas flertall i AKN-2167 peker på at tolkningen er tvilssom. Fal. § 4-14 er imidlertid rettet mot sikrede eller forsikringstaker, og vil derfor evt. gjelde analogisk i forhold til forsikrede og sikrede etter bal.

I herværende sak er selskapets regresskrav rettet mot klager som sikrede, slik at sekretariatet, basert på nemndas praksis, mener bestemmelsen må få analogisk anvendelse, idet sikrede omfattes av den personkrets som fal. § 4-14 er ment å verne om.

Det står i fal. § 4-14 at:

Hvis selskapet vil gjøre gjeldende at det etter en av reglene i dette kapitlet er helt eller delvis fri for ansvar eller har rett til å si opp forsikringen, skal det gi forsikringstakeren eller sikrede skriftlig beskjed om sitt standpunkt. Beskjeden skal gis uten ugrunnet opphold etter at selskapet ble kjent med det forhold som medfører at regelen kan anvendes. I denne forbindelse skal selskapet også gi orientering om adgangen til å benytte utenrettslige tvisteløsningsordninger, eventuelt om andre muligheter for å få prøvd saken utenfor domstolene.

Forsømmer selskapet å gi slik beskjed, mister det retten til å påberope seg forholdet.

Trafikkuhellet fant sted 29.12.18 og det ble på dette tidspunktet tatt en utåndingsprøve av deg. Av en skaderapport 3.1.19 fremgår det at bilfører hadde en promille på 1,42. Selskapet mottok 21.1.19 et ansvarskrav vedrørende gjerde som var skadet. Av sakens dokumenter fremgår det videre at selskapet ba om politidokumentene 13.2.19. Du sendte så inn en skademelding 4.4.19 hvor du hevdet at det ikke var du som var bilfører og at uhellet skyldtes "gassoppheng" og skrens. Selskapet opplyste 4.4.19 til deg at det hadde mottatt opplysninger om at skaden kunne skyldes promillekjøring og ba deg derfor om kommentarer til det. Du opplyste 13.5.19 til selskapet at du kun hadde kjørt bilen etter uhellet og selskapet svarte da at det ville komme tilbake til saken etter at det mottok politidokumentene. Tingretts dom ble avsagt 27.8.19 og du gjorde 20.11.19 selskapet oppmerksom på at saken var avgjort. Selskapet mottok imidlertid først politidokumentene 26.2.20. Det fremgår imidlertid av sakens dokumenter at selskapet purret på politidokumentene hhv. 21.11.19 og 9.1.20. Selskapet sendte deg så regresskravet 8.4.20 og spørsmålet blir om selskapet kan anses for å ha sendt deg dette kravet *"uten ugrunnet opphold etter at selskapet ble kjent med det forhold som medfører at" det kunne kreve regress.*

Sekretariatet ser av sakens dokumenter at det kort tid etter uhellet 29.12.18 forelå opplysninger om at du hadde en promille på 1,42 på tidspunktet for uhellet. Siden du anførte at det ikke var du som hadde ført bilen på aktuelle tidspunkt, så har sekretariatet forståelse for at selskapet ønsket å innhente politidokumentene. Det vises også til at det i nemndspraksis er lagt til grunn at selskapet normalt må ha anledning til å avvente

politidokumentene. I dette tilfellet ble tingrettens dom avsagt 27.8.19, mens selskapet først mottok politidokumentene 26.2.20, dvs. 6 måneder senere. Sekretariatet er ikke kjent med hvorvidt selskapet var kjent med når saken skulle behandles i tingretten og om det før du 20.11.19 gjorde det oppmerksom at saken var avgjort var kjent med dette, herunder når dommen var rettskraftig. Sekretariatet vurderer at selskapet burde vært noe mer aktiv for å få tilsendt politidokumentene, men sett hen til at ikke mottok dokumentene før 26.2.20 til tross for at det purret på disse både 21.11.19 og 9.1.20, så mener sekretariatet at det ikke kan legges til grunn at det oversittet fristen som følge av passivitet i denne perioden. Sett hen til den allerede lange tidsbruken er det sekretariatets oppfatning at selskapet burde reagert relativt raskt da det mottok politidokumentene 26.2.20. Etter dette til tidspunktet og frem til regresskravet ble sendt 8.4.20 gikk det ytterligere seks uker. Ut fra en helhetsvurdering har sekretariatet under noe tvil kommet frem til at selskapet har oppfylt varslingsplikten som følge av fal. § 4-14. Sekretariatet mener dette er i tråd med nemndspraksis om at det må foretas en konkret vurdering i den enkelte sak og vi vil i den forbindelse vise til FinKN 2021-360 hvor nemnda bl.a. uttalte:

Nemndspraksis har gjennomgående akseptert en total saksbehandlingstid på to–tre måneder fra mottak av skademelding, til avslaget foreligger, se eksempelvis FinKN 2017-525. Lenger saksbehandlingstid kan aksepteres hvis det er kontinuerlig aktivitet i saken og de undersøkelsene som foretas må regnes som nødvendige for å avklare avslagsgrunnen nære. Derimot godtas ikke ubegrunnede opphold i saksbehandlingen, jf. FinKN 2018-631 og 2018-577 (begge med 2 ½ måned opphold uten begrunnelse).

3. Vilåårene for regress, jf. bal § 12

Spørsmålet blir så om vilåårene for å kunne kreve regress i medhold av bal. § 12 er oppfylt.

Det står i bal. § 12, 1. ledd at:

Den summen som ein trygdar lyt reide ut for ei trygda motorvogn etter lova her, kan han krevje att hjå den som eig eller bruker vogna eller var med i henne og som

a) gjorde skaden med vilje eller i grov aktløyse, eller

b) hadde teke rådvilde over vogna med brotsverk eller medverka til at vogna vart brukt endå han visste at ho var fråvond rette innehavaren med brotsverk, eller

c) sjølv hadde valda at han var påverka av alkohol eller andre rusande eller døyvande råder medan han køyrde vogna og gjorde skade, eller medverka til at vogna vart brukt endå han visste eller måtte vita at vognføåren var påverka. Dette kravet fell bort i den mon ein må leggja til grunn at skaden ville ha skjedd jamvel om vognføåren ikkje hadde vore påverka som nemnd. Regelen i § 7 fjerde leden bokstav b tredje punktumet gjeld tilsvarande.

Spørsmålet blir etter dette om du kjørte bilen i alkoholpåvirket tilstand og skadet gjerdet som en følge av dette.

Du har hevdet at det ikke var du som kjørte på gjerdet og også påpekt at du i tingrettens dom av 27.8.19 kun ble dømt for å ha flyttet bilen ca. 100 meter etter at bilen ble krasjet inn i et gjerde. Basert på sakens opplysninger anser sekretariatet det for mest sannsynlig at det var du som kjørte bilen da gjerdet ble skadet. Sekretariatet har i denne sammenheng lagt vekt på at politiet bevitnet at du kjørte bilen etter uhellet og at du er dømt for dette. Sekretariatet ser av sakens opplysninger at det fremgår at en politipatrulje som var på stedet kl. 06.15 observert at det ikke var noen ved bilen da, mens en ny politipatrulje som var på stedet kl. 06.32 observert at du kjørte bilen fra stedet. Sekretariatet vet ikke hvor du befant deg i perioden mellom tidspunktet for uhellet, som fant sted før kl. 06.02, da politiet fikk melding om uhellet, og frem til du ble observert kl. 06.32. Sekretariatet fester imidlertid ikke lit til din forklaring om at det var en venn av deg som kjørte bilen da gjerdet ble skadet. Bakgrunnen for dette er som nevnt at du senere kjørte bilen selv og at du ikke har fremlagt noen dokumentasjon eller annet som i tilstrekkelig grad sannsynliggjør at det var din venn som var fører av bilen da uhellet inntraff. Du har hevdet at han har forklart seg for politiet og erkjent det aktuelle, men sekretariatet kan ikke se at dette samsvarer med de opplysningene som fremgår av politidokumentene som vi har innhentet i sakens anledning.

Sekretariatet legger etter dette til grunn at det var du som kjørte bilen da uhellet inntraff og at dette mest sannsynlig skjedde som følge av at du var påvirket av alkohol. Det samsvarer også med det som står i tingrettens dom fra 27.8.19 hvor det fremgår at retten la til grunn som bevist utover enhver rimelig og

fornuftig tvil at du hadde ført motorvogn når du var påvirket av alkohol, at både subjektive og objektive vilkår for straff var oppfylt samt at du hadde en alkoholkonsentrasjon i blodet som tilsvarte en promille på 1,42.

Du har gitt uttrykk for at du kan ha blitt dopet ned da det fremgår av en artikkel i lokalavisa at flere kvinner har fortalt at de hadde blitt dopet ned på utesteder, også i romjulen 2018. Sekretariatet kan ikke ut fra dette se at det er tilstrekkelige sannsynliggjort at du var påvirket som følge av at du var blitt dopet ned og legger derfor til grunn at din ruspåvirkning var selvforskyldt. Selv om du har opplyst at du ikke husker mye fra kvelden/natten, så viser sekretariatet til at du bl.a. har opplyst at du var på et utested sammen med venner og at dere senere gikk til en lokal mc klubb hvor du kjøpte deg vodka/sprite.

Basert på ovennevnte er sekretariatet kommet til at vilkåret i bal. § 12 bokstav c for å kunne kreve regress er oppfylt, idet du kjørte bilen mens du var selvforskyldt påvirket av alkohol og fordi uhellet og skaden må anses for å ha inntruffet fordi du var påvirket av alkohol da du kjørte.

Sekretariatet er også av den oppfatning at det å kjøre med en alkoholkonsentrasjon i blodet som tilsvarer en promille på 1,42, er å anse som grovt uaktsomt, slik at også vilkåret for regress i henhold til bal. § 12 bokstav a er oppfylt. Dette er i tråd med nemndsavgjørelsen i FinKN 2016-350 hvor bilfører hadde kjørt med en promille på 1,06 og hvor nemnda uttalte at *"Kjøring med så høy promille må regnes som grovt uaktsomt"*.

4. Regresskravets størrelse

Spørsmålet blir så om selskapet kan kreve regress av deg med 100 % av dets utlegg i anledning skadene på gjerdet etter biluhellet.

Selskapet reduserte 9.3.21 regresskravet fra kr 83 763 til kr 38 060. Det erkjente samtidig at det hadde gjort en feil og viste til at det i anledning klagesaken hadde undersøkt saken med selskapets bygningsavdeling og funnet ut at gjerdet kunne bli satt tilbake til samme stand som før skaden for kr 38 060 inkl. mva. Du hevder at også dette kravet er for høyt ut fra tilstanden og alderen på det originale gjerdet. Sekretariatet har ikke mottatt dokumentasjon for de endelige reparasjons-utgiftene og det har heller ikke mottatt noe dokumentasjon fra deg som sannsynliggjør at gjerdet kan repareres for en lavere sum. Ut fra den dokumentasjon som foreligger i saken, herunder om skadeomfang og bilder av gjerdet, så anser sekretariatet det for sannsynlig at reparasjons-omkostningene vil kunne være på omlag kr 38 060 inkl. mva.

Spørsmålet blir så om selskapet kan kreve regress med 100 % av sitt utlegg til skaden eller om kravet på kr 38 060 burde lempes.

Det følger av bal. § 12, 2. ledd, 4. punktum at regresskravet kan reduseres etter regelen om lemping i skadeserstatningsloven (skl.) § 5-2. Det følger av skl. § 5-2 at erstatningsansvaret kan lempes under hensyntagen til *"skadens størrelse, den ansvarliges økonomiske bæreevne, foreliggende forsikringer og forsikringsmuligheter, skyldforhold og forholdene ellers"* såfremt *"ansvaret virker urimelig tyngende for den ansvarlige"*. Kjøring med promille kan vanskelig unnskyldes og skaper en helt unødvendig risiko for alvorlige trafikkskader. I dette tilfellet var også promillen høy. Sekretariatet har ikke opplysninger om din økonomi utover at du i anledning saken har opplyst at den er begrenset og at du derfor ikke har hatt råd til advokatkostnader. Sekretariatet kan ikke se at de nevnte forhold gir grunnlag for lemping av regresskravet, og mener også dette er i tråd med tidligere nemndsavgjørelse, se eksempelvis FinKN 2016-350, som er nevnt ovenfor. I den saken fant nemnda at det ikke var grunnlag for lemping. Regresskravet var i den saken på ca. kr 75 000, klager var uføretrygdet, fikk utbetalt kr 23.000 per måned, hadde ikke forsørgerbyrde og hadde noe midler.

Sekretariatet har etter dette kommet til at selskapet kan kreve regress med kr 38 060. Sekretariatet legger imidlertid til grunn at selskapet setter opp en fornuftig nedbetalingsplan tilpasset din økonomi.

Etter dette har vi kommet til at du ikke kan få medhold i klagen.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Klager gis medhold i at seks månedersfristen ikke gjelder. Selskapet gis medhold i regresskravet.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Trine Vøien (selskapsrepresentant) og Hege Sundby (forbrukerrepresentant).